

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1976

12. årgang

Hva sier Guds ord

Kan brukes til mel.: Du klager så ofte jeg kan ikke tro.

Hva sier Guds Ord? Kjære venner, hør her :Ja, Herren er god, han har frikjøpt min sjel,
våre synder i Jesus jo utslette er I nå slipper jeg mer være djevelens trell.
Han tok våre synder på seg, det Guds lam, Jeg hviler i Jesus, han fører meg frem,
og Ordet nå innbyr oss alle til ham. ved ham får jeg havne i himmelens hjem.

For Gud, verdens skaper, han elsker sitt barn, Så kom, kjære venn, la deg frelse av Gud,
men djevelen fanget oss i sine garn. det eneste middel som hjelper deg ut
Vi hørte på ham og foraktet vår Gud, fra djevelens renker, din skyld og din skam
vi regnet for intet å bryte hans bud. er Jesus, hans blod, la deg berge av ham.

Men hør, den rettferdige dommer er god, Han tar oss på skulderen, bærer oss hjem,
han kjøpte oss fri fra Guds dom med sitt blod. leder oss ved sitt ord, gir oss ved dem
Vår herre og frelser tok synden på seg, sin egen rettferdighet, frelse og fred,
nå innbys du her, la det gjelde for deg I og lar våre lengsler bli stillet ved det.

I himmelen skal vi lovprise vår Gud,
der skal jeg for evig få være hans brud.
Han elsket meg slik, la meg love ham da
når synd ikke stenger mer, takk skal han ha I
A. S.

I ørkenen

Av Øyvind Andersen

«En salme av David, da han var i Juda ør- etter deg i et tørt og vansmektende land, hvor
ken. Gud! Du er min Gud, jeg søker deg årle. det ikke er vann. Således har jeg skuert deg
Min sjel tørster etter deg, mitt kjød lenges i helligdommen, idet jeg så din makt og din

herlighet. For din miskunnhet er bedre enn livet, mine leber priser deg. Således vil jeg love deg mitt liv igjennem, i ditt navn vil jeg oppløfte mine hender. Min sjel skal bli mett som av marg og fett, og med jublende leber skal min munn lovprise deg. Når jeg kommer deg ihug på mitt leie, tenker jeg på deg gjennom nattevaktene. For du har vært min hjelp, og under dine vingers skygge jubler jeg. Min sjel henger ved deg, min høire hånd holder meg oppe. Amen.» (Salme 63, 1-9).

Overskriften på denne salme: En salme av David, da han var i Juda ørkenen. Ørkenen er i Guds ord brukt som et bilde på hva vi mennesker er i oss selv, på vår egen naturlige tilstand. Nå var nok David bokstavelig talt i Juda ørkenen, det var han, men den situasjonen minner ham om noe, den minner ham om det han er i seg selv. Og dette finner vi igjennem alt Guds ord. Vi er alltid i ørkenen utfra vår naturlige forutsetning, det må vi aldri tape av syne. Det som skal fornye livet, finnes nemlig ikke i oss, og det er det som er meningen med ørkenen. I ørkenen finner du ikke det som fornyer livet, i ørkenen går du til grunne. - Guds ord taler meget om å tørste, og at vi må få denne tørst tilfredsstillet, ved vår frelse, vår Gud. Denne tørst er ikke som den tørst vi møter i det daglige liv, den er nettopp som tørsten hos det menneske som befinner seg i en ørken. Et menneske kan ikke leve i mer enn tre til fire døgn uten å få drikke. Går det lengre tid, da må han dø og sette livet til. Organismen kan klare seg lenge uten mat, men den kan ikke klare seg lenge uten drikke. Slik er det også åndelig talt. Ørkenen er brukt fordi vi går til grunne, vi er fortapt, vår situasjon er slik at vi ikke får det fra Gud som vi trenger til, da er der intet håp og ingen redning for oss. Dette må vi ikke tape av syne, når vi hører: Om noen tørster, han komme til meg å drikke, og når det omigjen og omigjen tales om den som tørster, han skal komme, han skal få drikke

av livets vann uforskyldt. Dette er ikke bare trøsterike ord, men det er livets nødvendighet for oss, det er det vi må ha for å leve, og uten det er og blir vi fortapt.

Gud! Du er min Gud, sier David. Ja, han er det, han har skapt oss denne vår Gud, vi tilhører han fordi han har skapt oss, men han har også kjøpt oss med sitt eget blod, så vi skal være hans eiendom i dobbel forstand. Han er vår Gud, og det er ham vi skal høre til, og det er meningen at vi skal påkalle ham som vår Gud. Jeg vet ikke om du som hører på gjør det? Det er nok mange som hører dette som ikke lever i samfunn med Gud. Jeg vil si deg i Jesu navn: Du skal begynne å rope til ham, du skal vende deg til ham, du skal påkalle ham. Jesus har sonet og tatt bort dine synder, Jesus har åpnet en vei for deg like inn i helligdommen, fordi han har sonet og tatt bort alt det som skiller deg fra Gud. Du har rett til å påkalle Gud, og du skal gjøre bruk av denne retten.

David sier: Jeg søker deg årle. Ordet årle tyder i Det gamle Testamente å søke Gud tidlig på dagen, og det er tydelig å se at David hadde for skikk å søke Gud meget tidlig om morgenen, før dagen begynte. Difor heter det også i denne sammenheng: Jeg søker deg årle.

Min sjel tørster etter deg, sier han. Han er seg dette bevisst. Det alvorlige er at det er ikke alle mennesker som er seg bevisst at de tørster, at de har bruk for å drikke, åndelig talt. De er seg ikke bevisst at de er fortapte mennesker, som det ikke er redning for, og da er det desto mer nødvendig å få sagt det til deg at det gjelder å søke Gud mens det ennå er tid, dagen kommer da du ikke lenger kan finne ham. Viss du venter til tiden er omme, da er du fortapt. Søk Gud om du er tørst, og det er nok mange som er det, men åndelig tørst arter seg på en annen måte enn mange kristne tror. Viss du anklager deg selv fordi det er så smått med deg, du kommer så til

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sen-
der eksp. navn og adr. Bladet blir
halde oppe med frivillige gåver
Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
Alt som har med bladet sin eksp. blir
sendt dit, som tinging, oppseiling, ad-
ressefor ndring og gåver til bladet.

Norsk Luthersk Leksammisjsjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
K lverveien 32D, 4300 Sandnes
Telefon (045) 65957

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 88213
Bankgiro : Vik y Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

kort i alle ting, du gjør urett i så mange ting
at du må anklage deg selv, du er ikke slik
som du gjerne ville, da skal jeg si deg i Jesu
navn at dette er åndelig tørst. Forstår du at
dette   anklage seg selv, at du ikke kan klare
deg selv, det er åndelig tørst, og det viser
hvordan du passer sammen med Jesus. Be-
gynn nå   se på Jesus. Gud ! Du er min Gud,
sier David, han vender blikket mot Gud, han
kommer til ham med sin tørst, og så sier han:
Således har jeg sku t deg i helligdommen,
idet jeg så din makt og herlighet. Helligdom-
men er der hvor Gud åpenbarer seg, det er i
hans ord, og i de helliges samfunn. Du skal
søke til Guds ord, du skal begynne   legge
merke til hva Guds ord forkynner deg, og du
skal søke sammen med dem som tror på Je-
sus, for Jesus sier om sine troende : Jeg er
herliggj rt i dem. Du møter Jesus i hans tro-
ende, du møter Jesus i hans ord, du møter
Jesus der hvor Jesus selv har satt deg st ve

og sagt at han vil åpenbare seg for deg. Der
f r du se hans makt, der f r du se hans her-
lighet, der f r du fremfor alt se hans miskun-
net, slik at du kan si med David i denne sal-
men : For din miskunnet er bedre enn livet.
Kan noe være mer enn livet, og bedre enn
livet? Ja, Guds miskunnet er bedre enn
livet. Med Guds miskunnet følger det evige
liv, med Guds miskunnet følger alt, det
mangler ikke noe der hvor Guds miskunnet
kommer. Den som har Guds miskunnet, har
alt, derfor kan vi i sannhet si når v rt øye blir
rettet på det : Mine leber priser deg.

Og jeg har lyst   gjøre dette til mitt per-
sonlige vidnesbyrd som nå kommer i vers
fem : Således vil jeg love deg mitt liv igjen-
nem. Jeg ønsker   love og prise Herren hele
mitt liv, så lenge jeg skal være her i verden,
og siden fortsette i evigheten, fordi Jesus er
mitt liv, fordi Jesus har tatt bort mine synder,
Jesus er min herlighet og min salighet.

Og i Jesu navn har vi fått retten til   be til
Gud, vi har fått en guddommelig fullmakt som
gjelder for oss i himmelen. Derfor sier David
i denne salmen : I ditt navn vil jeg oppl fte
mine hender.   oppl fte hendene, det er  
be. Det er et underlig uttrykk for bønn for-
resten, som vi møter omigjen og omigjen i
Guds ord. Når vi løfter opp våre hender, da
gir vi uttrykk for at vi er hjelpeløse, vi gir
uttrykk for at vi klarer det ikke selv, vi ut-
trykker at nå gir jeg opp, nå vender jeg meg
til deg Herre, nå er det deg jeg setter min
lit til, nå er det deg jeg regner med, jeg opp-
løfter mine hender. Så lenge Moses satt med
de oppl ftede hender, så lenge seiret Israel.
Da hendene begynte   synke, da gikk det galt
med Israel, da fikk fienden overtaket. Det
skulle symbolisere noe for Israel : Så lenge
Israel erkjente seg maktesløse fikk de seier
over sine fiender. Så lenge du og jeg er mak-
tesl se f r vi seier.

Derfor vil jeg slutte med det som står i
vers 9 : Min sj l henger ved deg, din h gre

Herrens dag

(2. Pet. brev 3. kap.)

Av Amund Lid

Peter minner oss her om at Herrens dag skal koma. Det er nå alt andre brevet han skriv for å påminna og vekkja deira reine hug, til å minnast det som Gud før har tala gjennom dei heilage profetar og Herren og frelsaren har forkynt gjennom apostlane om denne dagen.

Han minner oss også om at i dei siste dagar skal det koma spottarar, som fer fram etter sine eigne lyster, og som seier: Kvar blir det av lovnaden om Herrens dag? For ifrå den tida då fedrene sovna inn står alt ved lag som frå opphavet til skapningen. Og dette er ikkje ukjende utsagn i vår tid.

Til det seier Guds ord at dei som seier slikt er blinde for at den jorda som før var, gjekk under i storfloda. Men dei himlar som nå er, og jorda er ved det same Guds ord sparde til elden, og vert oppbrende den dagen då alle ugudelege menneske får sin dom og blir fortapte.

Når det ser ut som om Gud er langdrygen før orda hans blir oppfylt, så er årsaka at han gjerne vil at ikkje nokon skal gå fortapt men koma til omvendning og frelse. Guds langmod er stort, og han veit kva som ventar dei vantru og gjenstridige i fortapinga. Så det er ikkje å undrast at Jesus gret då han såg folket sitt som ikkje ville tru og lata seg frelsa av han. Kor gjerne ville eg ikkje samla dykk, som høna samlar kyllingane under vengene, men de ville ikkje, sa han.

Dertil seier Peter at me skal ikkje vera blin-

de for at for Herren er ein dag som tusen år, og tusen år som ein dag. Hans tidsrekning er nok ein annan enn vår.

Men Herrens dag skal koma, det er godt bevitna i Guds ord. Og han kjem som ein tjuv. Det vil seia at han kjem uventa, då når ingen tenkjer, som føderiene kjem på ei kvinna som ventar barn, seier Guds ord, og den kjem nok ubeleileg på dei aller fleste menneske.

Når Herrens dag kjem, vil det henda to ting, Då skal himlane forgå med dunderande ljom, og himmellekamane skal koma i brand og verta oppløyste, og jorda og alle verk på henne skal verta oppbrende. Det andre som skal henda er: Men me ventar etter hans lovnad nye himlar og ei ny jord, der rettferd bur. Alt det gamle som er utskjemt av synda, skal bli oppløyst, og alle ting skal bli nye, der det ikkje finst noko syndig og ureint og ikkje sorg eller pina eller tårer eller andre fylgjer av synda, guds herlegdom fyller alt.

Sidan alt dette vert oppløyst, og me ventar på Herrens dag, kor må me ikkje streva etter ei heilag ferd og eit gudfryktig liv, og leggja vinn på at me kan verta funnen utan flekk og lyte for Jesus, i fred, når han kjem. Paulus seier i Ap.gj. at han ventar å møta Jesus, og difor legg han allstødt vinn på å ha eit godt samvit for Gud og menneske. Og det kan berre den som lever i trua på Jesus, reinsa i hans blod, og lever i forlatinga av alle sine synder.

Peter formanar oss til å akta på det langmod vår Herre viser for frelsa, så som vår kjære bror Paulus har skriva til oss etter den visdom som er han given.

Han seier også at når Paulus skriv om dette i alle sine brev, er der noko som er vanskeleg å skyna, og som dei ulærde og ustøe misstyder til sin eigen undergang. Tenk berre på jødefolket, korleis dei fleste misstydde Guds ord og viste Jesus frå seg til eigen undergang. Også i vår tid blir Guds ord misstydd, og mykje falsk forkynning fører til folket sin un-

hand holder meg oppe. Amen.

Avskrift fra lydband fra den lutherske timen i Norea Radio, ved A. L., med løyve fra Andersen og Norea.

dergang. Berre den Heilage Ande kan tyda Guds ord rett for oss, og leida oss fram til den sanninga som frelser og frigjer oss. Difor tru ikkje kvar ei ånd, men prøv om dei er av Gud. Og det kan du berre gjera ved Guds ord, som er ånd og sanning.

Så må då me, mine kjære, som fyreåt veit alt dette, vara dykk så de ikkje blir dregne med av villfaringa åt dei ugudlege og falla ut or dykkar faste stoda, formanar Peter og Guds ord.

Kva er så vår faste stoda? Det ser me blant andre ord av Rom. 5, 1.: «Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, har me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, som me ved trua og har fenge tilgjenge til ved den nåden som me står i - » Her ser me at den einaste faste stoda som finst, er å stå i nåde hjå Gud, rettferdiggjorde av trua, og eiga fred med Gud. Utanom dette, som Gud har gitt oss i Kristus, ved trua, finst det ikkje noko på denne jord som er fast og påliteleg, ikkje noko namn gitt millom menneske såleis at me blir frelste ved det, alt anna er upåliteleg og forgjengeleg.

Korleis er så dei ugudelege si villfaring, som me som Guds barn kan bli dregne med i og falla ut av vår faste stoda? Den er mangfoldig, og møter oss på alle område, så me kan her berre nemna nokre få.

Først skal me nemna vantrua til det verdslege menneske. Den er fårleg, og om den får smitta og rå, vil den dra oss bort frå Gud. Vantrua får si næring frå dei vantru, i tale, samtale, litteratur radio og fjernsyn og omgang med deira vantru sinn og ånd. Ta deg i vare for kven du omgæst og lyttar til. Hald deg til Guds ord og evangeliet om Jesus, omgæst med dei som trur på Jesus, for Jesus er trua sitt opphav og fullending. Her blir nok mange dregne med i vår tid, og det viser seg i at dei blir sjeldan å sjå i omgang med Guds folk og Guds ord. Då er det fare på ferde.

Johannes åtvarar mot å elska verda og dei

ting som er i verda. «Elska ikkje verda, og ikkje dei ting som er i verda ! Om nokon elsker verda, så er ikkje kjærleiken til Faderen i han, for alt det som er i verda : kjøtslyst og augne-lyst og storlæte i livnad, det er ikkje av Faderen, men av verda. Og verda og hennar lyst forgjengst, men den som gjer Guds vilje, han vert verande til evig tid» (1. Johs. 2, 15-17). Kjøtslysta får verda stetta på mange vis, også i godkjende kristelege former, i underhaldning, idrett, kino, fjernsyn, litteratur, festlege samvær av mange slag. Ta deg i vare for å gi kjøtet sine lyster næring og mat, den kan dra deg bort frå Jesus. Øyenslyst, den blir næra av alt det verda lokkar med i butikk og annonser. Storlæte i livnad går over alle grenser i dag, og det er vondt å sjå korleis Gudh folk blir dregne med. Ta deg i vare, for det er synd og fører bort frå Jesus, og tek plassen for det eine nødvendige, den gode del, plassen ved Jesu føter der du lyder til orda hans.

Begjæret, som er avgudsdyrking, herjar menneske i dag, og er ytterst smitteleg også for oss truande. Tenk berre på tida sitt krav om høgare levestandard, kravsmentaliteten, med krav om høgare løn og lengre fritid, misnøye og utakksemd. Her er det lett å bli dregen med, og takksemd og det å vera fornøgd er sjeldan å møta. Der verda si ånd og sinn kjem inn, der blir dei kristne frukter og dygder borte.

Verda sin måte å leva på, er det også ein fare å bli dregen med i. Me kan berre tenkja på forholdet til Guds ordning i ekteskap, skilsmisse, seksualitet og lauslivnad. «Papirlause ekteskap» er eit finare uttrykk for å leva i hor og lauslivnad. Sjølv om mange endå lever i ekteskap, så undrast eg på kor mange som ennå gjekk inn i ekteskapet med ei rein ungdomstid bak seg, sjølv blant dei som kallar seg kristne. Ingen vil ha det som er brukt og utskjemt når det gjeld verdslege ting, men på det sedelege område og når det gjeld ek-

temake, må dei fleste nøya seg med ein som er tilsulka og utskjæmd.

Kvinnene og kvinnesakskravet om likestilling er ein annan av verda sine villfaringar, som nedvurderer det å vera husmor og mor og det kallet Gud har gitt kvinna i heimen som noko mindreverdige og unyttige. Det å berre vera heimeverande husmor er latmannsliv seier dei. Eg må spørja kven som har lenger arbeidsdag enn ei god mor og husmor, og kven er viktigare for heim og samfunn? Denne åndsmakta er ikkje av Gud, men av djevelen og verda, som gjer at kvinnene blir misnøgde og vantrivst i det kall dei har fått av Gud. Resultatet blir at heimane øydest og forfell til ein karikatur av ein heim, og dagheimar og forskular blir overfylte. Kvinner, la dykk ikkje dra med av villfaringa åt verda, men bli tru i det kall du har fått av Gud.

Villfarande og overånndelege moteretningar på det åndelege område er heller ikkje av Gud, men av djevelen og verda. Og Guds ord og Jesus personleg formanar oss ofte til å ta oss i vare for slike. Mange er dei som er blitt dregne med, og falle ut av si faste stoda i Kristus, og ligg att på veien, utbrende og nedforkomne. Les ikkje alt nytt som blir falbode, men hald deg til Bibelen og dei gamle og gode vitne og vegleiarar som Rosenius og andre, som du er viss om er Guds sanne vitne. Fyll ikkje tankar og sinn med framande og nye tankar om ein Jesus og eit evangelium, som ikkje er den Jesus og det evangelium som Bibelen forkynner.

Men veks i nåde og kjenskap til vår Herre og frelsar, sluttar Peter av sine brev. Det skjer når du er under påverknad av Guds Ande og ord, i omgang og samliv med Jesus i Ordet og samfunnet av dei heilage. Har du ditt liv og dine røter der, så vil Gud gi vekst både i nåde og kjenskap til Jesus. Du vil minka og Jesus veksa, tiltrua til deg og ditt vil minka og avhengigheita av Jesus og evangeliet vil veksa. Brødet frå himmelen vil gi deg

liv og vekst, og Andens frukter vil visa seg i ditt liv: Gleda, fred, langmod og mildskap, takksemd og det å vera nøgd med det Gud gjev deg osv.

Hellig

Det finnes mange navn som har stor betydning, og et av dem er ordet hellig. Bibelen bruker ordet hellig i forskjellige anledninger, som f.eks. 2. Moseb. 3, 5 og Josva 5, 15. Det sted du står på er hellig, står der. Denne sannhet tror jeg vi trenger å høre i vår tid.

Mange av oss har vel lik Moses stått på et hellig setd uten å vite det. Hver søndag lyder det i våre kirker: Dette hellige hus. - Dette forteller oss at når vi hører Guds ord, da taler Herren til oss, og vi er på et hellig sted eller hellig grunn. Dette trenger vi å gjøre hverandre oppmerksom på, ikke minst vi som bærer navnet troende, for vår oppførsel blir iaktatt både i og utenfor Guds hus.

Når vi kommer inn i en forsamling der Guds ord forkynnes, sømmer det seg å bøye vårt hode, folde våre hender i stille bønn. Hvor dette praktiseres har ånden meget lettere for å gjøre sin gjerning i stillhet, og jo flere som ber jo lettere er det for predikanten å bære ordet frem, og for budskapet å nå hjertene.

Men også andre steder der Guds ord er i bruk, er et hellig sted, for eks. når Guds ord lyder i et hjem. Det var Guds nærhet som gjorde stedet hellig for Moses, og der Guds ord lyder, er Guds nærhet, for Gud bor i sitt ord og taler ved sitt ord. Dette ser det ut for at djevelen vet bedre enn vi, for her har enhver kristen sin største kamp. Mange har gitt opp kampen, derfor er hus-andakten kommet bort fra mange hjem. Isteden er hjemmene fint møblert med både radio og fjernsyn, Gud har vel i og for seg ikke noe imot at vi har det fint, men blir det årsak til at Guds ord ikke får sin rette plass i hjem-

met, da mister vi det fineste og beste av alt. For det å eie et hjem, og å få bo i et hjem som er hellig, det må vel være det fineste av alt her på jorden.

Søndagen kalles også en hellig dag, for den er gitt for at vi kan være i Guds nærhet og høre hans ord. Men etter som tiden har gått, er søndagen helst blitt en syndens dag og utfartens dag. Den kalles også for en hviledag, men er blitt den travleste av alle ukens dager. Vårt folk holder på å miste helligdagen og hviledagen, og dermed den velsignelse Gud har gitt oss ved denne dag. Her er det en fristelse for de troende til «å skikke seg lik med denne verden», for de mister synet på at søndagen er hellig.

Bibelen kaller også noen mennesker for hellige. Dette synest som en motsigelse for noen, da den jo lærer klart at alle mennesker er syndere og det finnes ikke noen av dem som gjør godt, hvorledes kan de da kalles hellige? Legg merke til Johs. 17, 19, der det står: Jeg helliger meg for dem, forat de skal være hellige i sannhet. Jesus levde et hellig liv i vårt sted, og er vår stedfortreder for Gud, så den som lever i troen på Jesus, er hellig og ren for Gud ved ham. Derfor synger vi i Sangboken nr. 387, vers 4: Han ser meg i Jesus ja, evig i Jesus rettferdig og rein. Og i Hebr. 3, 1 sier apostelen: Derfor hellige brødre. Vi ser at Skriften er ikke redd

for å kalle de troende for hellige. Men han selv, fredens Gud, hellige eder helt igjennem, eders ånd og sjel og legeme, står det i 1. Tessalon. 5, 23. Her tales det om en hellighet som Gud overfører til oss. Jeg har ofte undret meg på hvorfor dette Guds arbeide lykkes så lite, og det er sikkert mange årsaker til dette.

En av dem er vel at vi har en sterk tilbøyelighet til å tro at å bli hellig er noe vi har ansvar for. Mange strir her uten å se noen hellighet av alle sine bønner og strev for å bli hellig, og mange ganger ser det ut for at Jesus ikke bryr seg om at vi blir hellige. De er ikke oppmerksom på at om Gud lot dette vårt strev lykkes, så vi ble slik vi ønsket det, da ville vi bygget opp vår egen hellighet som kom i stedet for Guds hellighet i Kristus. Det er de som er mest grunnfestet i evangeliet, som dette Guds arbeide lykkes best med. Og når dette lykkes for Gud, da fryder de seg i himmelen, for et hellig menneske på jorden er et godt vidnesbyrd for Guds sak.

Er du en av dem som lenges etter mer hellighet, da skal du få en god resept av meg. Du finner den i 2. Korint. 3, 18: Vi som med utildekket åsyn skuer Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme billede fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd.

Ole Rolfsnes.

Motstand mot Gud

Av Olav Valen-Sendstad

Vi har på de foregående sider talt om livet med Gud, fra forskjellige sider og i lys av lov og evangelium. Jeg har kjent det rett å slutte med et kort kapittel om motstanden mot Gud.

Det fortelles to ganger i vårt Nye Testamente at Jesus gråt (Lk. 19, 41 fg.: Johs. 11, 35). Bibelens korteste — men desto mere

talende vers er de to ord i Johs. 11, 35: - *Jesus gråt*. Begge ganger gjaldt hans gråt *vantroen*, motstanden mot Gud og hans Sønn.

Hvor må dog vantro til Jesus og motstand mot Gud være noe forferdelig, forferdeligere enn all annen nød i verden — siden det er det eneste oss bekjente som kan få det edleste

hjerter på jord til å gråte. Hvor må det være det håpløseste av alt håpløst — siden det kan drive tårer fram i øynene på verdens elskende frelser. Hvor må det gjøre den allmektige maktesløs — siden han ikke vet annen råd enn å gi sin sorg fritt løp i tårer.

Disse to ord: «Jesus gråt» vitner uendelig meget mer enn lange prekener om *Guds sorg* over en umedgjærlig menneskeslekt. De vitner om den smerte som fyller Gud ved Guds viten om motsetningen mellom *hans* kjærlighet og *vår* ubegripelige uimottagelighet og kaldsinighet overfor ham.

Vår motstand mot Gud kommer i det rette lys bare på bakgrunn av det Gud egentlig vil oss.

Hva Gud vil oss, har han aldri latt oss være i tvil om. Han *vil* at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhetens erkjennelse (1. Tim. 2, 4), og han *vil ikke* at noen skal fortapes, men vil at alle mennesker skal komme til omvendelse (2. Pet. 3, 9). Og dette er ikke bare et fromt, men ellers avmektig ønske hos ham. Det er hele hans hug, det er hele hans vesen som lever i denne vilje. Og hele hans allmakt settes inn i den. Det er en vilje som driver ham til å *handle*. Han sitter ikke passiv på sin trone og venter på at noen skal gidde å komme til ham og tro på ham. Han er selv steget ned fra tronen, har iført seg kjød og blod, er blitt menneske for å oppsøke mennesker, har gitt seg inn i kjærlighetens tjeneste for med kjærlighetens makt å tvinge oss i kne.

Denne frelservilje omfatter oss ikke som en forskjelløs masse av mennesker. Den omfatter med samme omhu hver enkelt av oss, som hvert enkelt folk og hver enkelt rase og den hele slekt. Mann som kvinne, barn som gamle, fattige og rike, svarte og hvite, gule og brune, — hver enkelt ble nevnt ved navn i hans evige råd. Hver enkelt ble tegnet inn i hans naglemerkede hender. Og han har ikke latt oss være uvitende om det heller. Det

svever ikke omkring i luften, og det tindrer ikke bare i vakre og smukke ord eller stemninger. Det kommer i vår vei gjennom levende og virkekraftige *nådemidler*: Skriften, forkynnelsen, dåpen og nadverden.

Nådemidlene, ja. De er Guds nådes og krafts, Guds frelserviljes kanaler inn i vårt hjerte.

Guds frelsende vilje og nåde var det som kom over oss i vår *dåp*. Der tok Gud selv hånd om oss på personlig måte, innlemmet oss med navns nevning i fredspakten fra Golgata, avtvettet oss vår syndeskyld, innsatte oss i barnekåret og podet oss inn på Kristi gode oljetre. Der grep han inn i vårt spede personlighetssliv med sin gjenfødende makt. Der innlemmet han oss i sin hellige, alminnelige kirke av benådede syndere. — Du ser han har mere enn ønsket å frelse deg. Han har også gjort de kraftigste og nåderikeste handlinger for å fullføre sin vilje.

Den samme frelservilje møtte oss gjennom hele våre oppvekst i det Ord vi leste i skolens leksebøker, i Bibelen, i katekismen, det Ord vi hørte på fars eller mors fang, på søndagsskolen, på skolen, for presten til konfirmasjon, i andakter, i forsamlingshus, i kirken. Og det var ikke bare smukke, tomme ord vi hørte. Det avleiret seg i vårt sinn som en hellig kunnskap, i mange som en stille og for visset barnetro — og holdt oss i sterkere eller løsere kontakt med livets Gud.

Det samme Ord kommer stadig påny i vår vei: gjennom tusener av kirkeklokker kalles vi til å høre det, gjennom tusener av annonser og oppslag innbys vi til å høre det; gjennom et utall av kristelige aviser, blader og bøker søker det å trenge seg inn på oss. Hver dag lyder det på all verdens språk på radioens bølger gjennom eteren. Verden over falbys det i bokhandler som trykt ord: Bibler, testamenter, bibeldeler, salmebøker og sangbøker. Alle steds kan det høres, leses, fåes — verden vasser i Guds ord.

Gjennom det alt vil Gud en eneste ting : besøke oss, frelse oss, velsigne oss, opprette samfunn med oss. Han vil samle oss i menigheten — opplyse vår ånd med sin Ånd — gi oss seg selv til eie — fullende oss i troen på Jesus Kristus til et evig liv med ham.

Og hvem ville han ikke nå således, Var det noen unntatt, Asias, Afrikas, Europas, Australias, Amerikas millioner. Ingen var unntatt på denne klode hvor Guds Sønn engang selv satte sine fotefar i vår jord.

Nettopp det historiske faktum at Ordet kommer i vår vei, ved Guds historiske følelse, det er beviset både på at Gud vil og på hva Gud vil.

Og dog heter det, først til jødene og siden til folk etter folk : *I ville ikke*. Mose ord kan tillempes på slekt etter slekt : Gjenstridige har I vært så lenge jeg har kjent eder.

Dermed står vi også midt inne i *motstandens faktum*.

Hva er motstand mot Gud: Hva er det egentlig den ikke vil, som ikke vil ta imot sin Gud, sin Skaper og Forløser og Fullender,

I all vår teoretisering gjør vi mennesker oss ofte så abstrakte og virkelighetsfjerne forestillinger om hva motstand mot Gud er.

Derav kommer det at når f. eks. Guds ord på sin enkle og kraftige måte sier : Kjødets attrå er fiendskap mot Gud» (Rom. 8, 6), så kan merkelig nok ikke Herrens argeste fiender finne ut at det passer på *dem*. Fiendskap, spør de, hvem i himmelens navn er fiender av Gud, Visst tror vi der er en Gud. Gud er en altfor opphøyet Ånd til at noen skulle kunne føle fiendskap mot ham.

Nei — det var så sant. Hvem vil med to små tomme hender begynne å føre krig mot den usynlige, evige Ånd? Hvem vil kjenne hatets brann overfor en man overhodet ikke ser?

Men fiendskap mot Gud har aldri vist seg her i verden som krig mot den evige Ånd i og for seg.

Derimot har det alltid vist seg som uvilje, motstand og krig mot Guds *nådemidler*, mot de kanaler som lar Gud tilflytte oss og lar oss få forbindelse med Gud. Fiendskapet mot Gud er — og har alltid vært — meget konkret: rettet mot de historiske *midler* (Skriften, forkynnelsen og sakramentene), mot de historiske *tenester* (kirkens tjeneste) og de historiske *personer* (profeter, apostler, Jesus Kristus) gjennom hvilke Gud selv kommer til oss.

Kort og konkret uttrykt : *fiendskap mot Gud er fiendskap mot Ordet* — og da er «Ordet» forstått i sin videste betydning.

Ordet flyr verden bort fra — med den tomme unnskyldning at en enten ikke kan tro at Gud selv bor og virker i det, eller at en ikke vil tro at Gud bare kan kjennes og åpenbares gjennom kristendommen og nådemidlene i kirken. Saken er enkel nok i dette fiendskap: først erklærer en at en ikke kan eller vil tro, deretter stiller en seg fiendlig mot Ordets innhold med kritikk og fornektelse og bortforklaring, og sluttelig åpenbares en nødvendigvis som fiende av den Gud som bor og virker blant oss i Ordet.

Er du egentlig i tvil om hvordan denne sak ligger an i Europas og Amerikas land og byer, for her bare å holde oss til de såkalte «kristne verdensdeler».

Sports, og idrettsstevner, sirkus og revy, kino og teater, kabareter og danselokaler, sjapper og barer — der vil folket gjerne samles. Men samles av ham, der vil samle oss som en høne samler sine kyllinger, det vil en ikke.

Eller rundt i våre lands småbyer og bygder. Er det annerledes der? Kristne vil en ha navn av å være, men samles om Herren har de færreste tid til. Å stille sin forretning, passe sitt håndverk eller gårdsbruk eller sitt fiske — det har en tid til søndag som hverdag. Å få kreaturer av gårde til parring og til fesa, om det så skal koste mange penger og foregå midt på søndag formiddag — det har

en tid og råd til. Men samles om Herren og hans ord, nei det passer aldri — for de fleste.

Her står saken fast, og all verdens kjød roper til Herren: Ha meg unnskyldt, jeg har ikke tid, jeg vil ikke, jeg gidder ikke. Men når jeg skal dø, da vil jeg gjerne du skal berge meg inn i himmelen. Så lenge jeg imidlertid er her i verden, får du unne meg å tjene verden av all min hu og all min sjel og hele mitt hjerte. Vrakstumpene av et slikt liv håper vi allikevel at du i din nåde vil redde.

Slik er kjødets *mentale* fiendskap mot Gud: det gjelder bare å få mettet selvlivet, buken og pungen. Så lenge vi finner behag i verden, skal verden regjere over oss; når verden gir sorg eller ulykke, eller en skal dø, så forlanger selvlivet fremdeles å mettes med Guds trøst og med saligheten hinsides.

Og enda skulle mennesket være *godt*? Ikke være fordømt og fortapt i seg selv ved sin store hårdhet, uboterdighet og gjenstridighet?

Fiendskapet mot Gud viser seg som fiendskap mot *nådemidlene*, sa jeg. Ja, la oss bare nevne saken ved dens rette navn.

Forkynnelsen, f. eks.

Hvem blir mere skitet og kritisert enn nettopp forkynnerne? Predikant N.N. er en «mørkemann» — ham kan et frisinnet menneske ikke høre på. Predikant O.O. er «tørr og kjedelig» — en kan altså ikke høre på ham av frykt for å sovne. Predikant P.P. er visstnok meget veltalende, men han er så gruelig «hissig og sinna i privat omgang» — en kan ikke høre på ham ettersom han har fornærmet denne og hin. Osv. i det uendelige. Enhver føler seg klokere og mere opplyst enn denne eller hin forkynner. Hva i all verden skal en da gå til kirke eller bedehus etter? Og dessuten, om det nå slang en skikkelig predikant engang i mellom, så har en så mange vanskeligheter med å fordøye dette og hint i kristendommen, så i grunnen trenger en ikke høre mere på det. Enhver anser seg selv å ha bedre, eller i det minste like god moral som den der prekes i kirker og bedehus. Der har

en altså ikke noe å gjøre. Og det som ikke akkurat er moral, men evangelium, nå ja — det er for «overspent» og for «uforståelig» for alminnelige mennesker.

Altså: Guds ords forkynnelse har en skjellig grunn til å gå forbi. At Gud sier: «I onde — I ville ikke», det tar en ikke altfor tragisk. Når en skal dø, vil nok Gud være nådig.

Og nå *Bibelen*. Dette det aller herligste nådemiddel, «bøkenes bok», «verdenslitteraturrens perle». Alle er vel fylt av begeistring for dnes herlige tale? Den blir vel flittig studert da?

Vi vet at sannheten er en ganske annen.

Ingen bok skylder menneskene mere — og ingen bok har de anvendt så megen kunst og flid på å få kritisert sønder og sammen, og få redusert ad absurdum. Ved snesevis av universiteter verden rundt er såkalte «religionsforskere» og «teologiske vitenskapsmenn» opptatt med for offentlig betaling å kritisere Bibelen. I hundrevis av kirker rundt i verden står det prester som vil sverge sin dyreste ed på ritualer og alterbøker ord for ord, men som ikke unnsar seg for å klusse med Skriftens ord. Rundt omkring i all verdens skoler og høyskoler opplæres ungdommen i å sluke «vitenskapens» teorier og 20-års-hypoteser som guddommelig sannhet og et stadig framskritt, mens Bibelens gamle sannhet, som ikke skifter med de skiftende åndsmoter, kun ofres i beste fall overbærenhet som noe der er ute av sagaen.

Og dog står Bibelen der. Som fjell i opprørt hav. Og jo mere uviljens opprørte hav prøver å skylle over den og begrave den, desto renere, desto mere lutret reiser den seg som veiviser for sjeler i havsnød. Underlige bok — skrevet med Guds finger!

Eller hvordan er det med Bibelen rundt i hjemmene? Mange steds ligger den gjemt i en skuff som minne fra konfirmanttiden. Andre steder står den i bokhyller, og tas fram hver gang det skal tørkes støv av den.

Og dog sa Herren om dette sitt ord: «Dis-

se ord skal du innprente i dine barn, og du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, og når du går på veien, og når du legger deg, og når du står opp» (5. Mos. 6, 7).

Men de forsømte Bibler roper tilbake: «I ville ikke»

Ja, sier du, det er sant alt dette, men det gjelder heldigvis ikke de kristne.

Jo såmenn gjør det så. Eller er du en kristen og har enda aldri merket noen uvilje mot Bibelen hos deg selv? Da må du være et makeløst menneske. Når du ærlig talt leser så lite i Bibelen som du faktisk gjør, kommer det da ikke av en kjedelig treghet hos deg? Pleier du ikke gjerne unnskyldte deg med at du ikke forstår det som står der? Har du aldri merket den lønnlige tanke i ditt sinn at du kan og vet det som står i Bibelen? Har du aldri merket mostriden i deg selv når du ville lese og noe annet i deg sa: «Uff, jeg har visst ikke tid». Var ikke nesten hver eneste gang du leste i den fra først av en overvinnelse? Kunne du ikke overfor dens ufattelige rikdom si til deg selv: «Jeg skal aldri mere være så treg til å lese min Bibel, som gir meg så meget» — bare for neste gang du skulle lese å måtte ha en ny, stille kamp med deg selv før du kom i gang.

Slik er kjødet i deg: «I ville ikke».

Eller tenk engang på *dåpen* — dette livets vann til renselse for våre sjeler og fornyelse av vår ånd. Gjelder ikke her også dette: «I ville ikke?»

Rundt land og strand høres smukke hyrdetoner: La oss ikke strides om dåpen. Den er jo ingen salighetssak. Tre øser eller tre håndfulle vann kan vel ikke ha frelsende betydning, og en kan vel være like god kristen om en har et annet syn på dåpen enn de lutherske.

Det er koldsindigheten mot Guds mening med dåpen, som roper ut sitt: «Vi vil ikke».

Eller *nadverden*. Det finnes en mengde bekjennende kristne som sjelden eller aldri er å se ved nadverbordet. At uomvedte mennesker ikke kommer der, det er rett nok etter

Guds ord. Men at slike som kaller seg kristne ikke kommer der, det er den kjedelige treghets og uviljes «vi vil ikke» mot nådens Gud.

— — —

Slik er fiendskapet mot Gud. I høyeste grad konkret.

Populært oppfattes motstanden mot Gud som uvillgi mot personlig å *omvende seg*. En oppfatter motstanden så å si punktuelt, som om den bare gjelder det punkt som heter omvendelse. Og en går ut fra at hvis motstanden opphører på dette punkt, så ordner alt annet seg bra over hele linjen.

Intet kan være større misforståelse.

Motstanden mot Gud er uhyre sjelden punktuell. Som regel er den en *mental frontlinje* hvor alle posisjoner henger innbyrdes sammen. Kan hende har den frontlinjen for en eller annen vesentlig den oppgave å forsvare seg mot Guds Ånd på et bestemt punkt i livet. Men det er som regel bare tilfellet på siste stadium av vekkelsen, når den mentale frontlinje er blitt tilstrekkelig gjennomhullet og truer med å falle sammen. Det alminnelige i all motstand mot Gud er nettopp *mental frontbredde*.

I en frontlinje henger posisjonene sammen. Slik er det også i motstandens frontlinje over for Gud. Og de hovedposisjoner som her henger sammen er særlig følgende:

Lysten til en bestemt synd — lysten til å vinne fram i verden — selvforsvarets oppfinnelser — egenrettferdighetens standhaftighet — tvil på alt som strider mot egeninteressen — forsømmelse av Guds ord — kritikk og klander mot Bibel og forkynnelse — oppdikting av selvgjorte livsanskuelser — bortforklaring av samvittighetens dommer og av syndens syndighet — anstøt på og argumentering mot Guds frie nåde.

Ingen som har bare elementært kjennskap til menneskehjertet vil kunne unngå å se den indre sammenheng i denne frontlinje mot Gud. Men ikke på noe punkt konkretiseres denne linje så åpenbart som i uviljen mot *nådemidde-*

ne. På det frontavsnittet står kampen ualatelig.

Det er ikke så rart. For i dem taler ikke bare gamle, religiøse fordommer, visse jødiske profeters religiøse fanatisme og noen jødiske fiskerapostlers kritikkløse overtro. I dem bor og virker *Gud selv*. Utenom dem kan han ikke gripes eller troes. Men i dem trenger han seg inn på oss med hele sin kjærlige frelservilje og hellige omsorg for våre sjeler. Utenom dem er alt som heter «religion» bare menneskefølelser, mennesketanker, psykiske følelser og opplevelser som ingen kan kontrollere sannhetsinnholdet av.

La oss være ærlige.

Det ser ofte så smått ut, det vi får gjennom nådemidlene. Det finnes så meget annet i verden som framkaller sterkere og mere inntryksmettede affekter. Det er så lite sensualitet, så lite sensasjon — kort sagt så lite for sansene i nådemidlene. De er så «anstrengende», de ser ikke ut til å være annet enn merkelige ord og symbolske handlinger hvis mening er lite gjennomsluktige. Og vi mennesker er nå engang ikke bare ånd, vi er kjøtt og blod. Derfor virker de så jammerlig *kjedelige* i sin åndelighet, på vårt kjøtt og blod, så trettende, monotone, uinteressante.

Og dog gir nettopp de *evig liv* når vi bruker dem — og *evig dom* når vi forsømmer dem.

Det kan hende vi ikke merker deres virkning på oss på noen sterk og påtagelig måte første, annen eller tredje gang vi bruker dem. Men de brukes aldri forgjeves. De virker alltid. «Guds ord vender ikke tomt tilbake» (Es. 55, 11). Deres virkning merkes påtagelig *etterhvert*. Noe avfelles som nytt gods i erkjennelsen, noe blir til viljeimpuls, noe tilskynner til å be, noe gir erfaring om Guds nærhet, noe virker uro, noe fyller oss med fred i Kristus. Hvert minste ord fra Gud virker ett eller annet. Og etterhvert som vi kommer under deres virkning, avleires alle småvirkningene i et samlet *virkningshele*, nådevirkning.

Omvendelsen, troen, gjenfødselen — det er slike virkningshelheter hvori Guds Ånd samler de mange små vikninger Guds ord har og har hatt på oss. Det hellige liv er det likedan med det kommer i stand derved at Gud gir et utall av små og uanseelige virkninger med Guds ord, og føyer dem sammen i et virkningshele som heter hellig liv. De ledd i kristenlivet som vi kaller f. eks. tro, håp, kjærlighet, glede, fred, visshet, langmodighet, o.a. de kommer både hver for seg og samlet i stand derved at Gud gir virkninger i vårt liv av *lov og evangelium, dåp og nadverd*.

Derfor går en rett hett aldri forgjeves til sin Bibel, til kirke og bedehus, til nadverd og bønn. Om virkningen av det kan være liten de enkelte ganger en går, er den aldri mindre enn at den betyr noe vesentlig i det samlede bilde av Guds nådevirkninger. Det forderkelige i så megen tankegang omkring det kristelige er at en forakter nettopp *småvirkningene* i det daglige liv. 7n er sensasjonslysten og sensualistisk også i sine tanker om gudslivet, og vil ha *kjempevirkning* i ett øyeblikk og på ett punkt. Følgelig går en gjerne og hører en velkjent stor-predikant, men holder seg nokså konsekvent borte fra de mindre. Man vil gjerne være med når det ligger vekkelses sus og brus over samvær om Guds ord, men ikke i det jevne arbeidsliv.

Men det gis ikke «kjempevirkninger» i Guds rike. Det gis bare «virkningshelheter» som er føyet sammen av «småvirkninger». Mange kristne tar derfor ofte grundig feil av selve sitt kristenlivs opprinnelse og vesen. De snakker som om ingen ting var skjedd i deres liv før de hørte den og den predikant og ble omvendt på den og den tid — og enten forstår de ikke eller så glemmer de at Gud hadde gjort en mengde med dem også før den tid.

Jeg talte engang med en gudfryktig ung kvinne, som var et ønskelig Guds barn og hadde en brennende ånd for Herren. Hun tilskrev hele sitt gudsliv en bestemt predikants virke. Tiden før hun traff og hørte ham, malte hun

i de svarteste farger det var syndeliv og verdensliv, det var vantro og ugudelighet. Da vi ble bedre kjent, og jeg fikk kjennskap til hennes barndomshjem og hennes ungdomsliv, fattet jeg sterk mistanke om at hun så usant på sitt gudsliv. Så gikk jeg inn på henne om de ting. Og så begynte innrømmelsene: hun hadde egentlig aldri vært borte fra Gud før etter konfirmasjonen (den hadde hun tatt meget alvorlig — i den tiden hun hadde vært borte fra Gud, hadde hun egentlig aldri sluttet å be — hun hadde egentlig aldri likt seg andre steder enn der hvor det var kristne mennesker — hun hadde i grunnen aldri vært med på noe som hadde satt varige flekker i hennes unge sinn eller på hennes legeme. Da jeg spurte henne hva som egentlig kjennetegnet henne i den tid hun «tjente verden og sitt kjød» som hun uttrykte seg, så var det i grunnen bare dette som kom utav henne: jeg hadde så liten lyst til å lese Bibelen, jeg var så lunkn i mine bønner, jeg ville ikke gå i kirken eller på møter, men heller være sammen med venner og venninner. Da jeg nu videre sa at en slik form for kjødelighet og skrøpeligheit ikke var ualminnelig endog hos kristne mennesker, ble det til at hele hennes selvforståelse av hennes egen omvendelse smuldrer opp, og hun medga at i grunnen var det visst temmelig tvilsomt om hun noen sinne hadde vært virkelig borte fra Gud. De sterke opplevelser som var knyttet til vedkommende predikants virksomhet, var i grunnen bare et sterkt, opplevet konsentrat av den selverkjennelse og nådeerkjennelse som hun hadde på forhånd.

Hele vårt liv er således i grunnen ikke noe annet enn et *virkningshele* av utallige, guddommelige *småvirkninger* med Ordet og sakramentene — et virkningshele som undertiden kan fortettes i særlig sterke opplevelser.

Hermed skal naturligvis ikke være bortforklart at det gis virkelige frafall fra Gud, som nødvendiggjør slike guddommelige virkninger på oss hvorved han omvender og gjenføder

oss fra vårt frafall.

Har det virkning å bruke nådemidlene, så har det også virkning ikke å bruke dem.

De som forakter og ikke bruker nådemidlene må bøte dyrt i åndelig henseende. De får ikke del i det åndelige lys som gis oss gjennom lov og evangelium, og mister det lys de eventuelt har hatt. De kan hverken få eller oppholdes i syndserkjennelse og nådeerkjennelse. Og så får vi denne egne type av verdsliggjorte, religiøse mennesker som vi kjenner bare så altfor godt.

De tror på Gud, men har intet dypere behov for ham. De vet det er noe som heter synd, men det er vesentlig et diskusjonstema om hvorvidt dans, kortspill, drikk, teater o. likn. kan kalles «synd». Egenrettferdighetens mentalitet ligger tykt utenpå dem. De vet om Jesus, men slipper ham ikke til. Og hvis noen snakker om å elske Jesus, så blir de flau og synes det er overspent. De får ingen del i den åndelige kraft som nådemidlene meddeler. — År etter år synker de dypere i trelldom under verden og sitt eget kjød, slukes av Mammonsdyrkelse, selvsyke, maktlyster, nytesyke og forfengelighet. Hvor kan det ikke være en tragedie å følge den åndelige utvikling hos slike menn og kvinner gjennom en årrekke: de begynte kanskje i ungdommens år som våkne og vare sinn, myke og bøyelige for Gud; men for hvert år som gikk, og de holdt seg borte fra nådemidlenes virkekrets, fikk selvlivet større og større plass; de så ingen øyeblikkelig fare ved å gi etter for seg selv, de så tvertimot undertiden store fordeler ved det; og så ga de etter — skanse for skanse, inntil de ble sløvet i sin egen ettergivenhet og fikk form av det: ble hårdere — mere dristige i sin selvishet — mere steile i sin rett-haveriskhet — sluere i sin moralske og økonomiske beregninger — mere karakterløse om de kunne vinne en fordel for seg selv — mere egoistiske. Og sluttelig kommer da slike mennesker inn i et slags selvlivs-panser, så de stiller seg mere og mere fiendtlige til alt som

virker foruroligende og dømmende, avskyr «emissærer» og respekterer «prester» uten å høre dem, vil bare ta til seg det som kildrer deres æreskyke og forfengeligheit.

Dette er historien om tusener på tusener av bønder og arbeidere i dette land, tusener på tusener av forretningsfolk og håndverkere, åndsarbeidere og kroppsarbeidere, menn og kvinner.

Det er historien om de forsømte nådemidler.

Jo flere det blir i et helt folk som utvikler seg på denne måten, desto mere kan vi tale om et folks verdsliggjørelse og frafall. Så viker Guds lys fra folkets liv — og bak selvlivets masker og fraser åpner folket seg mentalt for hedenskapet. Guds tanker om mennesket viker plassen for et kaos av mennesketanker om Gud, Sannheten fra oven gror over med og kveles av selvbehagelige og selvbedragelige tanker, hvis uholdbarhet viser seg brutalt når et menneske eldes og dør. Så blir både folket og den enkelte modne for *Guds vredes dom*.

Og den er ingen lek.

For den enkelte betyr det at Gud på dommens dag skal bruke de forsømte nådemidler til vitne mot dem. Da skal den forsømte Bibel vitne «Du hadde meg i eie, men brukte meg ikke. Hadde du brukt meg, skulle du ikke kommet fram for Gud med slikt snakk som at du har gjort så godt du kunne i livet. Vik bort fra Gud, du som har foraktet hans Ord og hans Salvede.» — Da skal også de tomme kirke- og bedehusbenker vitne mot dem og si: «Du satt aldri på meg, enda det var godt om plassen og jeg stadig ventet på deg, og det ble gjort alt mulig for å bevege deg til å sitte på meg. Hadde du sittet på meg, så skulle du aldri våget å komme fram for Gud i din egenrettfærdighets fillete fikenblader. Vik bort fra Gud, du som har foraktet hans livgivende ord og unndratt deg dets frelsende virkninger.»

For det hele folk betyr Guds vredes dom enten harde tuktelser til dets mulige omvendelse, eller dets historiske undergang når dets verdsliggjørelse er modnet til definitivt frafall. Da mister et folk Guds velsignelse — og med tapet av den, taper det snart seg selv, dvs. blir bytte for ødeleggende og tilintetgjørende krefter som Gud slipper løs.

Til jødene sa Jesus

«De dager skal komme over deg, da dine fiender skal kaste en voll opp om deg, og kringsette deg og trenge deg fra alle sider og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg - fordi du ikke kjente din besøkelsestid» (Lk. 19.)

De foraktet de sanne nådemidler, de foraktet Guds Sønn og hans livgivende ord. Så gikk det folket galt. Det varte ikke mere enn 40 år fra dommens profeti ble forkynt til den ble oppfylt.

Nå gjentas disse ord til det norske folk. Det kan vare 30, 40 eller 100 år og mere før dommens profeti blir oppfylt. Men den vil uvegerlig bli oppfylt, dersom vi ikke kjenner vår besøkelsestid og søker Gud av hele vårt hjerte gjennom de nådemidler han så nådig lar forvalte i vårt folks midte.

Måtte vi lære å skjenne hvilken nåde vi nyter som folk og som enkeltmennesker at den levende Guds virkekraftige Ord finnes blant oss og vil få virke Guds liv og lys i oss.

Amen.

Åndsdåp

Andre pinsedag i år var det overføring i radio fra en pinsemenighet. En fikk da høre at ved å ta imot den hellige Ånd kunne en bli en bedre kristen. En fikk høre at Hans Nielsen Hauge mottok sin åndsdåp, at Paulus var åndsdopt og at Martin Luther hadde sin store åndsopplevelse.

Her er mye uklarhet ute og går, ja, direkte falsk forkynnelse. Derfor er det velgjørende å lese hva Øivind Andersen skriver om disse ting (Fra kapitlet «Åndsåp og åndsfylde» i boka «Livets brød»):

Det blir ofte sagt at det er ikke alle kristne som er døpt med den Hellige Ånd. Men det er å tale imot Guds ord, for det sier: «Har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til.» (Rom. 8, 9) Det går ikke an å være en kristen uten å være døpt med den Hellige Ånd.

Å lære at først kommer et menneske til troen og blir frelst — da er han en kristen — og etterpå trenger han å bli døpt med den Hellige Ånd, det er å føre vranglære. Det er å tale imot Gud!

Øivind Andersen sier at vel er det sant at Guds ånd ikke har like stor plass i alle kristnes hjerter, og det er forskjell på nådegavene, men sier han videre:

Det er meget farlig å lære at ikke alle kristne er døpt med Guds ånd. Om et menneske har begynt å bli overbevist av Guds Ånd og har bestemt seg til å bli en kristen og går inn for å leve som en kristen, men ikke er døpt med Guds Ånd, er han ennå bare et vakt menneske: Han har ennå ikke fått åpenbart for sitt hjerte håa Jesus har gjort og er blitt for ham. Han er i samme stilling som de menneskene Ap.gj. 19, 1-6 forteller om. De gikk og kalles derfor — som skikken var — ærlig inn for å ta imot læren om Jesus, disipler, læringer. Når det heter: «da dere kom til troen, betyr det at de teoretisk anerkjente Jesus som Messias. - Men før Paulus kom, hadde de ennå ikke noe kjennskap til evangeliet, og var ikke engang døpt med den dåpen Jesus innstiftet. De var bare døpt med den dåpen døperen Johannes praktiserte. Vi hører jo nettopp hvordan disse fikk evangeliet og ble frelst.

Åndsåp er et annet ord for gjenfødelse.

«Å bli døpt med den Hellige Ånd» og «å bli født på ny» er to uttrykk for samme sak. Det kalles også å bli «levendegjort».

Enten Bibelen kaller det å bli levendegjort (f. 2, 4), bli født på ny, eller den kaller det å bli døpt med den Hellige Ånd, få Guds Ånd, gå over fra døden til livet, fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud — det menes alltid ett og det samme: å bli en kristen.

Ærer du Gud, eller søker du menneskenes ære?

Den som er fri og frelst, kan gjøre salmistens ord til sine, når han priser Gud for overgangen fra mørke til lys, fra død til liv: «Verdens ugunst eller bifall gjelder siden intet mer. Kristi ære, den alene, er det hvorpå troen ser.»

Arne hadde vandret med Herren i mange år da vi møttes første gang. Vi talte sammen om de ting som hører til i lysets rike. En gang sa han følgende, som har gyldighet den dag i dag: «Jeg har gitt opp å trakke etter anerkjennelse av verdens barn». - «Men fristeren kan sette snaren, hvor vi minst formoder faren», sier dikteren. Åndskampen ble hard, og en av Arnes omgangsfeller, som stod noe tilbake i åndelig innsikt, påvirket den vankelmødige Arne, og følgen ble at begge beveget seg ut mot grøften. De foretrakk verdens gunst, og det ble snakket noe om dette i det stille, når «brødre» møttes. De to tok det ikke særlig alvorlig å vandre på Guds veier og lovprisningen av ham som gjenværet dem ved sitt blod ble matt.

Med disse ord tør jeg dog ikke uttale meg om nevnte personers evige skjebne. Jeg håper å få møte dem i de evige boliger.

I «Fadervår» heter det: «Riket er ditt, mak-

ten og æren i evighet». Han som er universets skaper og oppholder, han er herre over kongene på jorden. Den allmektige, fastsetter tider og grenser for nasjonene. Han har tilveiebrakt fred og frelse for dem som kommer til ham i tro. Ære være Gud i det høye !

M. K.

LYDBAND - KASSETTER

med opptak bl.a. fra Lekmannsmisjonens sommerskoler og Biblicums kurser i Umeå, Uppsala og Stavanger kan bestilles hos Ole Brandal, 4262 Avaldsnes. Tlf. 047 52230.

Priser : Lydband 1800 f.t. kr. 50
Kassetter 90 min. kr. 10
120 min. kr. 19

En salme av Brorson

O Jesus se, min skam og ve !
Guds billede er borte.
Sjelen er spedalsk som sne,
store synder gjorde.

Hvor himmelklar og yndig var,
Guds skapning før å skue.
Ligner nu det sure kar
og den ville drue.

! dødens natt ble sjelen satt,
Og var dog vel til mote.
Skjønt den hadde tvært forlatt
Gud, sitt største gode.

Da sank den ned i dårlighet
og syndens herredømme.
Alt hva den om himlen vet,
er kun dunkle drømme.

O Jesus som til verden kom
For oss å blive givet.
Til en skatt og helligdom
og en vei til livet.

Miskunne deg dog over meg
Og la ditt lys opprinne.
Så mitt hjerte skynder seg
Gud igjen å finne.

La stråler på mitt hjerte slå
Av nådens morgenrøde,
At min arme sjel kan stå
Op igjen av døde.

O, sjelevenn, som gav deg hen
I døden torne kronet.
Hjelp meg at jeg blir igjen
med min Gud forsonet.